

Arrest

nr. 201 403 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Zaimani in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Toen u een kind was ging u echter bij uw oom langs moederskant in het dorp Lalander van het district Char Asyab in de provincie Kaboel wonen, terwijl uw familie in Zaimani bleef.

In Lalandar begon u in de garage van uw oom, Q.N., te werken als leerjongen. Op een gegeven moment besliste uw oom echter om bij het Afghan National Army (verder ANA) te gaan werken als automechaniker. Hierna werd u de baas van zijn garage.

Uw oom kreeg echter problemen met de taliban omwille van zijn werk en vluchtte daarom vijf en een half jaar geleden naar België. Na zijn vertrek naar België nam u de zaak van uw oom over.

Toen u 22 of 23 jaar oud was, huwde u met A., die net als u afkomstig is uit Zaimani. Een tweetal weken na jullie huwelijk in Jalrez, keerde u met uw echtgenote naar Lalandar terug, waar zij samen met u in het huis van uw oom introk. Enkele maanden na uw huwelijk besloot u uit financiële overwegingen om net als uw oom voor het ANA als automechanieker te gaan werken. Na een korte opleidingsperiode in Pul-e Charkhi werd u als automechanieker gestationeerd in de basis in Darul Aman, waar u één jaar werkte.

Op een gegeven moment werd uw vader in de moskee van Zaimani benaderd door iemand die hem vertelde dat hij wist dat u bij het leger werkte. Hierna keerde u niet meer naar Zaimani terug. Daarna kreeg uw familie thuis een brief van de taliban. Hierna besloot uw familie dat u Afghanistan moest verlaten.

U verliet Afghanistan in juni 2015 en kwam in België aan op 22 juli 2015, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; verschillende foto's waarop u in legeruniform staat afgebeeld.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt namelijk niet aannemelijk gemaakt dat u voor het leger werkzaam was. Zo wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het vreemd is dat u, naast een paar kopieën van foto's, geen enkel document kunt neerleggen met betrekking tot uw tewerkstelling voor het ANA. U verklaarde dat uw documenten tijdens uw vlucht van Afghanistan naar Europa in het water zouden zijn terecht gekomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 13 en zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 16). Uw foto's en de kopie van uw taskara liet u echter vanuit Afghanistan opsturen, het is dan ook vreemd en opmerkelijk dat u vanuit Afghanistan geen enkel document met betrekking tot uw tewerkstelling kon bereiken (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 13). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u voor de DVZ verklaarde dat er in Afghanistan nog originele documenten had, zoals uw taskara, huwelijksakte en rijbewijs, en dat deze documenten misschien zouden worden opgestuurd, maar dat u ze, bijna twee jaar na dit initiële interview op de DVZ, nog steeds niet hebt neergelegd (zie verklaring DVZ dd. 17.09.2015, punt 25).

Daarnaast wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet bewapend was tijdens uw werk. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat u niet gewapend was en enkel een kogelvrije vest had, maar verklaarde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat u wel degelijk zelf een wapen, meerbepaald een M4, droeg toen u in Darul Aman in dienst werkte voor het ANA (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 17 en zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 15). In verband met dit M4-wapen had u overigens tijdens uw eerste interview nog te kennen gegeven dat uw oom dit wel droeg. Toen u werd gevraagd om dit wapen te beschrijven, kwam u echter niet verder dan te stellen dat het groot was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 17). Toen u tijdens uw tweede interview voor het CGVS gevraagd werd om dit wapen in een reeks aan te duiden, duidde u dan weer verkeerdelijk het M16-wapen aan (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 15). Gevraagd of u zeker was, stelde u opeens vreemd genoeg niet zeker te zijn over de benaming van het wapen (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 15).

Ook is het vreemd dat u stelde dat uw directe overste op de basis van Darulaman de enige was in jullie dienst die een hogere rang dan soldaat had, maar dat u zich niet herinnerde hoe zijn insigne er dan uit zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 14).

Zelfs al zou u uw tewerkstelling voor het ANA aannemelijk hebben kunnen maken, quod non, dan nog zijn ook uw verklaringen over uw vervolging door de taliban niet geloofwaardig. Zo wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over de dreigbrief die u van de taliban zou hebben ontvangen. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat deze brief door uw familie werd verbrand uit angst, omdat ze niet wilden dat die in handen zou vallen van de overheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 15). Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter dat u niet wist of deze brief werd weggegooid dan wel of uw familie hem nog steeds in haar bezit heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 16). Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u de inhoud van deze brief niet kent (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 15). Het feit dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van deze brief en wat er precies met deze brief gebeurde is des te opmerkelijker in het licht van uw verklaringen dat u sinds uw aankomst in België nog contact hebt onderhouden met uw vader, broer en echtgenote (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 8).

Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u zich bij hen zou hebben vergewist van wat er met deze brief gebeurde en wat er precies in geschreven staat of stond.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. In verband met de neergelegde taskara wordt ten eerste opgemerkt dat het een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de neergelegde foto's kan dan weer niet worden opgemaakt is waar, wanneer of in welke omstandigheden ze werden gemaakt, wie de personen zijn die er op staan afgebeeld en wat hun band is met u. Het louter neerleggen van negen foto's waarop u met steeds dezelfde personen op een onbestemde achtergrond in een legeruniform poseert is onvoldoende om eerder gemaakte vaststellingen te wijzigen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u sinds uw kindertijd in het dorp Lalander in het district Chahar Asyab van de provincie Kaboel hebt gewoond en er als volwassen man in een garage hebt gewerkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 5 en 12). Bijgevolg moet uw herkomst ten opzichte van de provincie Kaboel worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Betreffende het in de bestreden beslissing opgeworpen gebrek aan documenten ter staving van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse Nationaal Leger (hierna: ANA), wenst verzoeker eerst en vooral enkele basisprincipes te herhalen:

"Luc Denys stelt dat « vaak zal de [asielzoeker] geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten ondervrager en de asielzoeker gezamenlijk pertinente feiten vaststellen en beoordelen: In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. De overheid heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen (Kwalificatierichtlijn, art. 4.1). Concreet houdt deze op de overheid rustende samenwerkingsplicht in dat, indien de door de asielzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de overheid in deze fase van de procedure actief met de asielzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven ; bovendien heeft de overheid mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de asielzoeker. indien deze niet gevonden worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, d.w.z. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen dient rekening gehouden te worden met o.m. zijn persoonlijkheid » (L. Denys, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, 2013, p. 299)."

Vervolgens wijst verzoeker erop dat *"In casu werd geen enkel voordeel van twijfel gegund aan verzoeker"*. Hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de documenten betreffende zijn tewerkstelling bij het leger in zee zijn beland. Het enige wat hij nadien opgestuurd kreeg, zijn de foto's die hij heeft neergelegd. Meer kan hij betreffende zijn tewerkstelling niet neerleggen, zo stelt hij. Hij meent dat hij nooit voor de Belgische asielinstanties heeft verklaard dat hij andere documenten betreffende zijn tewerkstelling zou kunnen neerleggen, enkel dat zijn identiteitskaart, zijn huwelijksakte en zijn rijbewijs in Afghanistan liggen.

Aangaande de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden betreffende zijn bewapening, wenst verzoeker duidelijkheid te scheppen en stelt hij als volgt: *"Zelf was hij niet gewapend en dit is ook de reden waarom hij niet exact een M4 kon aanduiden op de foto's die hem voorgelegd werden. De soldaten waren wel gewapend."* Onder verwijzing naar artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hamert verzoeker erop dat hij met deze tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor.

Aangaande de dreigbrief van de taliban stelt verzoeker dat zijn familie hem heeft verteld dat ze de dreigbrief hadden verwijderd, dat hij zelf de brief nooit heeft gelezen en daarom de precieze inhoud ervan niet kent.

Verder stelt verzoeker dat *"het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt"*.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij in België een oom heeft die als vluchteling werd erkend. Hij stelt dat deze oom dezelfde problemen heeft gekend in Afghanistan omdat hij als mecanicien werkte in het ANA. Hij wijst erop dat hij ook bij deze oom heeft gewerkt en baas werd van diens zaak wanneer deze oom voor het ANA begon te werken. Zijn oom ontvluchtte Afghanistan zes jaar geleden en kwam naar België.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas eenzijdig heeft bestudeerd. Hij meent dat de verschillende argumenten van de commissaris-generaal hiervoor werden weerlegd en dat de twijfels betreffende zijn relaas zo goed als mogelijk werden verdreven. Hij stelt dat dit aantoont dat de commissaris-generaal zijn zaak partieel heeft geanalyseerd. Hij meent dat er weinig vragen werden gesteld om objectief na te gaan of verzoeker wel degelijk voor het ANA heeft gewerkt. Hij wijst erop dat hij de gestelde vragen heeft kunnen beantwoorden en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden. Hij benadrukt dat hij omwille van zijn tewerkstelling als mecanicien bij het ANA een *"vulnerabel"* of kwetsbaar profiel heeft en citeert uit de UNHCR-richtlijnen betreffende Afghaanse asielzoekers van 19 april 2016.

Verder stelt verzoeker dat zijn terugkeer naar Afghanistan hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Hij is van mening dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of zijn persoon. Hij stelt dat er sprake is van een algemene, willekeurige geweldssituatie in Maidan Wardak, de provincie waarvan hij afkomstig is, die van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoren heeft duidelijk gemaakt dat hij afkomstig is uit de provincie Maidan Wardak, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal. Hij wijst erop dat veel vragen werden gesteld over Maidan Wardak en dat hij verklaarde dat hij geen familieleden meer heeft in Kabul. Hij citeert uit informatie van UNHCR en meent dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening hield. Hij voert aan dat er in de provincie Maidan Wardak een algemene, willekeurige geweldssituatie heerst die van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon. Onder verwijzing naar een aantal internetartikels voert verzoeker aan dat Maidan Wardak in 2015 in de handen viel van de taliban en sindsdien *"het theater"* is van hevige gevechten.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 februari 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden bij het ANA. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt voor het ANA werkzaam te zijn geweest, gelet op (a) het feit dat hij geen documenten voorlegt ter staving van deze werkzaamheden, (b) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn bewapening, en (c) zijn gebrekkige kennis over de rang en het insigne van zijn directe overste; (ii) zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over de dreigbrief van de taliban; en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Betreffende verzoeker voorgehouden werkzaamheden voor het ANA, wordt in de bestreden beslissing terecht aan de hand van de volgende motieven geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

"U hebt namelijk niet aannemelijk gemaakt dat u voor het leger werkzaam was. Zo wordt in de eerste plaats opgemerkt dat het vreemd is dat u, naast een paar kopieën van foto's, geen enkel document kunt neerleggen met betrekking tot uw tewerkstelling voor het ANA. U verklaarde dat uw documenten tijdens uw vlucht van Afghanistan naar Europa in het water zouden zijn terecht gekomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 13 en zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 16). Uw foto's en de kopie van uw taskara liet u echter vanuit Afghanistan opsturen, het is dan ook vreemd en opmerkelijk dat u vanuit Afghanistan geen enkel document met betrekking tot uw tewerkstelling kon bereiken (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 13). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u voor de DVZ verklaarde dat er in Afghanistan nog originele documenten had, zoals uw taskara, huwelijksakte en rijbewijs, en dat deze documenten misschien zouden worden opgestuurd, maar dat u ze, bijna twee jaar na dit initiële interview op de DVZ, nog steeds niet hebt neergelegd (zie verklaring DVZ dd. 17.09.2015, punt 25).

Daarnaast wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet bewapend was tijdens uw werk. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat u niet gewapend was en enkel een kogelvrije vest had, maar verklaarde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat u wel degelijk zelf een wapen, meerbepaald een M4, droeg toen u in Darul Aman in dienst werkte voor het ANA (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 17 en zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 15). In verband met dit M4-wapen had u overigens tijdens uw eerste interview nog te kennen gegeven dat uw oom dit wel droeg. Toen u werd gevraagd om dit wapen te beschrijven, kwam u echter niet verder dan te stellen dat het groot was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 17).

Toen u tijdens uw tweede interview voor het CGVS gevraagd werd om dit wapen in een reeks aan te duiden, duidde u dan weer verkeerdelijk het M16-wapen aan (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 15). Gevraagd of u zeker was, stelde u opeens vreemd genoeg niet zeker te zijn over de benaming van het wapen (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 15).

Ook is het vreemd dat u stelde dat uw directe overste op de basis van Darulaman de enige was in jullie dienst die een hogere rang dan soldaat had, maar dat u zich niet herinnerde hoe zijn insigne er dan uit zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 10 en 14)."

Betreffende de documenten aangaande zijn tewerkstelling bij het ANA, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaring, namelijk dat zijn documenten in zee zijn beland. Hij beweert dat hij alle bewijzen van zijn tewerkstelling had meegenomen en er geen andere meer kan voorleggen. Dergelijke bewering is niet te rijmen met het feit dat hij beweerde in Afghanistan nog te beschikken over een originele taskara, een huwelijksakte en een rijbewijs, die zouden worden opgestuurd, terwijl hij deze documenten nog steeds niet voorlegt.

Aangaande de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn bewapening, komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nog naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit artikel luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geconfronteerd werd met verschillende tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden waarmee zij niet werd geconfronteerd, blijkt uit de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgende: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Bovendien kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker hetzelfde werk zou gaan uitvoeren als zijn oom, die hierdoor eerder reeds problemen kende met de taliban en dit *nota bene* nadat hij reeds de garage van zijn oom had overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Zelfs al zou u uw tewerkstelling voor het ANA aannemelijk hebben kunnen maken, quod non, dan nog zijn ook uw verklaringen over uw vervolging door de taliban niet geloofwaardig. Zo wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over de dreigbrief die u van de taliban zou hebben ontvangen. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat deze brief door uw familie werd verbrand uit angst, omdat ze niet wilden dat die in handen zou vallen van de overheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 15). Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter dat u niet wist of deze brief werd weggegooid dan wel of uw familie hem nog steeds in haar bezit heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 16). Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u de inhoud van deze brief niet kent (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 15). Het feit dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van deze brief en wat er precies met deze brief gebeurde is des te opmerkelijker in het licht van uw verklaringen dat u sinds uw aankomst in België nog contact hebt onderhouden met uw vader, broer en echtgenote (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.11.2015, p. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u zich bij hen zou hebben vergewist van wat er met deze brief gebeurde en wat er precies in geschreven staat of stond."

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Dat verzoekers familie de brief zou *"verwijderd"* hebben zoals hij nu in zijn verzoekschrift stelt verandert niets aan de vaststelling dat de inhoud van deze brief verzoeker volledig onbekend is. Nu verzoeker nog in contact is met zijn familie kon minstens worden verwacht dat hij zich bij hen zou informeren over de inhoud ervan.

Dat hij de precieze inhoud van de dreigbrief niet kent klemmt des te meer nu verzoeker de ingrijpende beslissing nam zijn land van herkomst hiervoor te verlaten en in België internationale bescherming te vragen.

Waar verzoeker wijst op zijn oom, die in België zou zijn erkend als vluchteling, dient erop gewezen dat ieder asiëldossier individueel wordt beoordeeld en behandeld. Het loutere feit dat zijn oom in België zou zijn erkend als vluchteling, doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen of aan de motieven in de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat er te weinig vragen werden gesteld om objectief na te gaan of hij wel degelijk voor het ANA heeft gewerkt, gaat hij dienaangaande voorbij aan de overige motieven uit de bestreden beslissing waar onder meer gesteld wordt dat verzoeker geen bewijs neerlegt van zijn werkzaamheden bij het ANA en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring heeft. Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat enkel en alleen alle documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling bij het leger in het water zouden terecht gekomen zijn tijdens zijn reis naar Europa terwijl hij van tal van andere documenten, waaronder taskara, rijbewijs en huwelijksakte, verklaarde deze wel te kunnen neerleggen. Verzoeker verklaarde immers dat deze nog wel konden worden nagestuurd vanuit Afghanistan, hetgeen tot op heden niet gebeurde. Aangaande zijn citaat uit de UNHCR-richtlijnen betreffende Afghaanse asielzoekers van 19 april 2016, dient erop gewezen dat dit slechts louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat *in casu* evenwel niet om dergelijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gemotiveerd als volgt:

"Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde documenten kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. In verband met de neergelegde taskara wordt ten eerste opgemerkt dat het een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Uit de neergelegde foto's kan dan weer niet worden opgemaakt is waar, wanneer of in welke omstandigheden ze werden gemaakt, wie de personen zijn die er op staan afgebeeld en wat hun band is met u. Het louter neerleggen van negen foto's waarop u met steeds dezelfde personen op een onbestemde achtergrond in een legeruniform poseert is onvoldoende om eerder gemaakte vaststellingen te wijzigen."

Verzoeker voert tegen deze motieven geen enkel inhoudelijk verweer.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u sinds uw kindertijd in het dorp Lalander in het district Chahar Asyab van de provincie Kaboel hebt gewoond en er als volwassen man in een garage hebt gewerkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 5 en 12). Bijgevolg moet uw herkomst ten opzichte van de provincie Kaboel worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard.

Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Maidan Wardak. Hieraan wordt op zich niet getwijfeld, doch hij verliest uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *"Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt immers dat u sinds uw kindertijd in het dorp Lalander in het district Chahar Asyab van de provincie Koboel hebt gewoond en er als volwassen man in een garage hebt gewerkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.06.2017, p. 5 en 12). Bijgevolg moet uw herkomst ten opzichte van de provincie Koboel worden beoordeeld."* Het loutere feit dat verzoeker in Kabul geen familie zou hebben, doet hieraan geen afbreuk. Uit het citaat in onderhavig verzoekschrift uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk familieleden heeft in Kabul: ***"Hebt u familieleden of relatives in de stad Koboel? Ja, het zijn niet onze dichte relatives."*** (eigen onderlijning) (verzoekschrift, p. 11). Gezien het voorgaande zijn de verwijzingen in onderhavig verzoekschrift naar de situatie in de provincie Maidan Wardak *in casu* dan ook niet relevant. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt bovendien dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds actueel en correct is. Aldus wordt deze analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER